

да ги полъчижъ.“ А царь-а и дрѣгы тѣ кито гледахъ тамъ, оудивлавахъ са заради великодѣшїе то на младенца, защо то най оstri тѣ болежи не смѣташе за нищо. Той като оумрѣ, четвъртый съ исты тѣ мъжи са оупори. И като щеше да оумира, рече: „Намъ желаемо е да са прѣдадемъ на смърть, защо то честна смърть коато са прѣтърпѣва заради Бога, докарва безсмъртіе.“ А патый пакъ додѣто са прѣдигахъ ѿ палачи тѣ (цалаты тѣ) говори така: „Злоупотреблявахъ, о царю, силажъ тѣ си! Сирѣчь, такашъ, чи мы смы съзвѣмъ приневрежени и отхвърлени и зато ни насилвахъ съ безкрайны злобы? но подыръ малко ты самъ ще да опыташъ на Божїа та власть силажъ тѣ.“ Съ исто то великодѣшїе прѣтърпѣ вїенїе то и мъжи тѣ шестый, отъ когито комай оуморенъ, така говори на цара: Не са измамвай нито въздвигай за наши тѣ злоуполъчїа! защо то ты теглимъ заради грѣхове тѣ си, но за малко ще са смии Богъ. Ты оваче за тѣа твоа гордостъ и везчеловѣчїе ще полъчишъ прѣтажко наказанїе. Отъ седмъ тѣ братїе єдинъ само остана їеще, най младый. Тогози Антіохъ зачна да оубѣждава (да надѣмва) за да отстъпи отъ закона, и го оувѣрляваше, какъ ще стане богатъ и блаженъ. Но момкѣтъ нито ѿ плашенїа та нито ѿ оубѣщанїа та не са поклати. И така царь-а подканѣва майкѣ имъ да оубѣжди сына си, за да направи както мѣ повелывахъ. Она оваче горко подигра жестокой мъчитель, и рече на сына си; „Оумилосердися сыне мой, за майкѣ си мене! Азъ тѣ носихъ въ чрво то си; азъ тѣ родихъ, и тѣ взрмихъ. Не са сканабай прочее ради моя тѣа любовъ, да са отератишъ отъ братскѣ тѣ добродѣтели; не войса отъ този свирепый плачь, Бога войса, на Бога гледай, отъ когото ще полъчишъ възмездїе то си.“ Отъ тѣзи словеса като полъчи дерзость момкѣтъ, извыкна! „Не послѣдывамъ на цара, но на закона.“ Сетнѣ са оверна камто цара Антіоха и мѣ рече: Ты не вѣстно о прѣскверный, не ще да отбѣгнешъ Божїй гнѣвъ! Ще дѣйде врѣма, като оузловленный и омореный, да исповѣдашъ какъ си челоувѣкъ. Ако нашїй родъ не погрѣшаваше на Бога, никогда не щехъмы испадна на тѣа злостраданїа та но подыръ